

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 4.

Den 15de November 1896.

46de Aargang.

Tale af Eldste Charles W. Penrose,

holdt i Salt Lake City den 9. August 1896.

(Fortfat fra Side 37.)

Da de hørte dette, skar det dem i deres Hjærter, og de spurgte Peter og de andre Apostle: „F Mand, Brodre! hvad skulle vi gjøre?“ De havde øjenlykt den Kundskab, at der var noget mere for dem at gjøre end blot at tro paa den Messias og paa hans Forjoning, og de ønskede at vide, hvad det var. Dette synes at være alle Menneskers Begjær, naar de paavirktes af den Helligaand og fatte den Sandhed, at Jesus af Nazareth er Guds Søn og Verdens Forlojer. Da ønskede de at gjøre, hvad de kunne; men de moderne Teologer raabe: „Gjøre! der er ikke Noget for Eder at gjøre, blot tro, og I skulle blive frelst og arve Guds Rige; thi jaa har Gud elsket Verden, at han har givet sin Søn den enbaarne, at hver den, som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have et evigt Liv“. Svarede Peter Folket saaledes? Oh, nej. Han sagde: „Omvender Eder, og hver af Eder lade sig døbe i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse, og I skulle faa den Helligaands Gave;

thi Eder og Eders Børn høre Forjættelsen til, og alle dem, som ere langt borte, hvilke som helst Herren vor Gud vil kalde dertil.“ (Ap. G. 2, 38. 39.)

Her er Kristi Evangelium og Frelsningsplanen fremsat, den lige, trange og snævre Vej, der fører til det evige Liv. Tror paa Jesus, afstaar fra Eders Synder, bliver døbt i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse, og I skulle modtage den Helligaand. Der som vi virkelig tro paa Jesus Kristus, ville vi gjøre dette; thi han har befaleet det saaledes, og de, som tro paa ham, tro ogsaa paa hans Befalinger.

Læs Apostlenes Gjerninger med Estertanke, og I ville se, at hvorsomhelst Apostlene forkyndte Evangeliet, forkyndte de de samme Værdomme. De kaldte Folket til Omvendelse, døbte dem til Syndernes Forladelse og lagde deres Hænder paa dem for den Helligaand. Lad mig henlede Eders Opmærksomhed paa et Par Vers i Apostlenes Gjerninger, 8de Kapitel, hvori der berettes, at Philippus prædikede

Kristus i Samaria, og at de, som troede, bleve døbte, „baade Mænd og Kvinder“. Det synes, at Daaben var Troens Frugt, og at det var en af Jesu Befalinger. Der siges endvidere: „Da Apostlene i Jerusalem hørte, at Samaria havde annammet Guds Ord, sendte de Peter og Johannes til dem; hvilke, da de vare komne ned, bade for dem, at de maatte faa den Helligaand, thi den var endnu ikke kommen paa Nogen af dem; men de vare alene døbte i den Herres Jesu Navn; da lagde de Hænderne paa dem, og de fik den Helligaand“. (Ap. Gj. 8, 14—17.)

I det 19de Kapitel læse vi om Pauli Rejser gjennem de øverste Egne af Landet, og han kom til Ephesus, hvor han fandt nogle Disciple, og han jagde til dem: „Fik I den Helligaand, da I bleve troende? Men de svarede: Vi have ikke engang hørt, at der er en Helligaand. Og han jagde til dem: med hvilken Daab bleve I da døbte? De svarede: med Johannes' Daab. Da jagde Paulus: Johannes døbte vel med Omvendelsens Daab og jagde til Folket, at de skulde tro paa den, som kom efter ham, det er, paa Jesus Kristus. Da de hørte dette, lode de sig døbe i den Herres Jesu Navn, og da Paulus havde lagt Hænderne paa dem, kom den Helligaand over dem, og de taledes med fremmede Tungemaal og profeterede. Disse Mænd vare i Alt ved tolv i Tallet“.

Det synes, som om de vare døbte paa en urigtig Maade. De, som havde døbt dem, havde enten manglet Mhu-dighed eller ogsaa undervist dem forkert; derfor gjorde Paulus det om igjen, døbte dem retmæssig og lagde sine Hænder paa dem, hvorefter den Helligaand kom over dem. Da vare de fødte af Vand og af Aand. Dette er den simple Være, som Jesus og hans

Apostle forkyndte, hvorjohlhelst de prædikede. Læs hele det ny Testamente, og I ville finde Henvisninger til dette. Paulus kalder disse Principer de første Principer i Kristi Være. Han siger: „Derfor lader os forbigaa Begyndelseslæren i Kristo og skride frem til det Fuldkomnere, at vi ikke atter lagge Grundbolden, angaaende Ombendelse fra de døde Gjerninger og Tro paa Gud, Væren om Daab og Haandspaalæggelse, de Dødes Opstandelse og den evige Dom. Ja, dette ville vi gjøre, dersom Gud det tilsteder“. (Heb. 6, 1—3.)

Han bebrejder Nogle af dem, fordi de ikke tilfulde forstod dette, og siger: „Thi skjøndt I efter Tiden endog burde være Lærere, have I atter behov, at man skal lære Eder Begyndelsesgrundene i Guds Ord, og I ere blevene Saadanne, som have Mælk behov og ikke haard Føde“. (Heb. 5, 12.)

Det synes for mig, at dette er, hvad der er ivejen med Folket i denne Generation. Mange, som paatage sig at være Lærere, fortælle Folk, at de behøve blot at tro paa Jesus, og disse have selv nødig at lære de første Principer i Guds levende Ord. Hvilke ere de første Principer i Guds levende Ord? Lad Paulus besvare dette Spørgsmaal. Han siger: „Væren om Ombendelse fra de døde Gjerninger og Tro paa Gud, Væren om Daab, Haandspaalæggelse, de Dødes Opstandelse og den evige Dom“. Disse ere Evangeliets ABC, og han opmuntrede dem, som havde annammet disse, til at skride fremad til det Fuldkomnere. Disse ere kun Faa af Evangeliets Principer. Det forholder sig, som Jesus lærte, at Mennesket leder ikke ved Rod alene, men ved hvert Ord, som udgaar fra Guds Mund. Vi skulle følge Jesu Eksempel. Efter at vi have annammet hans Værdomme og

modtaget Guds Mand, skulle vi leve i Overensstemmelse dermed, elske hverandre, gjøre mod Andre, som vi ønske, at de skulle gjøre mod os, gjengjælde Ondt med Godt og nære den Mand, som Kristus besad, da han vandrede paa Jorden. Hovedsummen var, at han kom ikke for at gjøre sin egen Vilje, men Faderens, som han udjendte; dette er Lærdommen, lærer af Gud og lærer om Gud, vandrer paa hans Veje, lever ved hans Ord, holder hans Befalinger, væreri i Verden, men ikke af Verden; gaar ud fra Verden i Mand og Sandhed og bestandig nærmere til Gud. Jesus har lært os, at hans Fader er vor Fader, hans Gud vor Gud, og at vi kunne nærme os til ham med den Fortrøstning, at naar vi søge, skulle vi finde, naar vi banke, skal der oplades for os. Dette er een af Jesu Lærdomme. Hvem tror paa den i dens fulde Betydning? Hvad mente Jesus dermed? Han mente simpelthen, at vi kunne nærme os til Faderen i Jesu Navn, at der er ingen Skranke mellem ham og hans Born, at Vejen til ham er aaben, at han er den Samme i Gaar, i Dag og for evig; hos ham findes ikke Forandring eller Stygge af Omiskiftelse. Derjom han var en Gud, der aabenbarede sig i gamle Dage, er han ogsaa villig til at aabenbare sig i vore Dage, og derjom han tilkjendegav sig for hellige Mænd eller for sit Folk i forrige Tider, er det ogsaa muligt for ham at gjøre det i vor Tid. Jesus bad til Faderen, og Faderen besvarede hans Bønner, og Jesus lærte os, at vi skulle komme til Faderen, ligesom han gjorde. Dette er et andet Princip, som man ikke almindelig tror paa i den moderne Tid. Aabenbaringer, siger den kristne Verden, bleve givne i forrige Tider, men de gives ikke i vor Tid. Herren talte i

gamle Dage ved sine Tjenere Profeterne og ved sin Søn Jesus, og Mange sige, at det var Slutningen paa Aabenbaringer, skjøndt Herren efter sin Opstandelse aabenbarede sig for Apostlene og for Johannes paa Den Patmos. Sidstnævnte Aabenbaring betragter Verden som et Mysterium. Det ny Testaments hele Tendens er den, at Gud er den Samme nu, som da han aabenbarede sig for de gamle Patriarker og Profeter, at vi kunne søge ham for Gns og Kundskab, og den vidner om, at han udsendte Apostle, Profeter, vise Mænd og Lærere og inspirerede dem til at forkynde sit Ord. Hvorfor skulde Herren gjøre dette i een Tidsalder og ikke i en anden? Har han forandret sig? Nej, han har ikke. Det bliver lært os, at Gud er et uforanderligt Væsen; men hvem tror i Virkeligheden, at vi kunne erholde himmelske Tilkjendegivelser i vore Dage, naar vi paakalde Herren? Hvem tror, at Gud har Profeter paa Jorden, til hvilke han aabenbarer sin Vilje angaaende Folket? Vore kristne Venner sige: „Det er en bedaget Lærdom, en gammelbågs Ide, som tilhører de svundne Tider“; men Jesus sagde:

„Derfor, je jeg sender til Eder Profeter, Vise og Skriftkloge, og Mogle af dem skulle I ihjelslaa og korsfæste, og Mogle af dem skulle I hudstrygge i Eders Synagoger og forfølge dem fra en Stad til en anden, at alt det retfærdige Blod skal komme over Eder, som er udgødt paa Jorden, fra den retfærdige Abels Blod indtil Sacharias, Barachias Søn, Blod, hvilken I sloge ihjel mellem Templet og Alteret“. (Matt. 23, 34. 35.)

Jesus jagde ligeledes, at falske Profeter skulde opstaa og forføre Mange; men falske Profeter lære falske Lærdomme og forføre Folket, medens sande Pro-

ijeter inspireres af den Helligaand og lære sande Lærdomme. Disse kunne prøves efter Jesu Ord: Den, som holder hans Befalinger, er hans Discipel.

„Hver den, som afviser og ikke bliver i Kristi Lærdom, har ikke Gud . . . Derjom Nogen kommer til Eder og fører ikke denne Lærdom, ham annaamer ikke tilhuse og byder ham ikke velkommen; thi hvo, som byder ham velkommen, bliver delagtig i hans onde Gjerninger“. (2 Joh. 9—11). I det 9de Vers af samme Kapitel siger han hdermere, at „hvo, som bliver i Kristi Lærdom, han har baade Faderen og Sønnen“. Disse ere en Apostels inspirerede Ord.

Der findes mange forskellige Religioner i Verden, og nogle gode Mænd beskæftige sig med at prædike de Lærdomme, som disse indeholde, og de prædike efter det Hys og den Opdragelse, som de have modtaget. De have fra deres Barndom lært at tro paa visse Dogmer, og de forkynde dem i Oprighed. Naar de forkynde Sandheden, er det godt saa vidt, og naar de forkynde Bilsfarelse, er det forholdsviis skadeligt. Kun Sandheden kan helliggjøre og jrelse Mennesket; Bilsfarelse kan ikke ophøje Nogen. Menneskene kunne være oprigtige i Bilsfarelser; men hvis de ere dette, vilde de ogsaa blive oprigtige i Sandheden, derjom de kjendte den, og den vilde ophøje dem, ligesom Jesus bad Faderen: „Hellige dem i Din Sandhed; Dit Ord er Sandhed“.

Vi behøve Guds Ord, som er Sandhed, og som lever og bliver evindelig. Derjom vi annaamme Guds Ord og leve ved det, skulle vi blive ophøjede. Jesus kom for at aabenbare Faderens Vilje, og han sagde: „Derjom Nogen vil gjøre hans Vilje, han skal kjende, om Lærdommen er af Gud, eller

jeg taler af mig selv.“ Her er en Prøvesten, en Nogle for Menneskene.

Hvem kjender Lærdommene? Spørg de moderne, vise Teologer, om de vide, hvorvidt de Lærdomme, som de forkynde, ere Herrens Ord og guddommelig Sandhed. Jeg har spurgt mange af dem, og de svarede, at de troede dette af deres gauste Hjerte. De fleste af dem tro naturligviis dette; Andre tro det ikke; men de lære for Betaling og ipaa for Penge. Have de modtaget nogen guddommelig Tilkjendegivelse som Bevis for, at de Lærdomme, som de forkynde, ere Sandhed? Kjende de dette for sig selv? Have de modtaget saadant Bidnesbryd fra det Høje? Har Gud tilkjendegivet sig for dem? Tro de paa Aabenbaring i vore Dage? Nej, de sige, at det er en gammeldags Lære og ude af Brug. Saaledes forholder det sig ogsaa med andre Gaver, som Jesus sagde skulde følge de Troende; her er en anden Prøvesten:

Da Jesus udsendte sine Disciple for at prædike Evangeliet, sagde han:

„Hvo, som tror og bliver døbt, skal blive salig; men hvo, som ikke tror, skal blive fordømt, og disse Tegn skulle følge dem, som tro: I mit Navn skulle de uddrive Dævle; de skulle tale med nye Tunger; de skulle tage paa Slanger, og derjom de drikke nogen Gift, skal det ikke skade dem; paa de Syge skulle de lægge Hænder, og de skulle helbredes“. (Marc. 16, 16—18.)

Disciplene gif derpaa ud og forkyndte Evangeliet, og Gud stadfæstede Ordet ved at lade Tegn medfølge.

Apostlen Paulus omtaler i sit Brev til Corinthierne disse Gaver som en Del af Evangeliet og af Kirkens Bestaaen. Han sammenligner Kristi Kirke med Menneskets fuldkomne Legeme. Djet kan ikke sige til Haanden: Jeg har Dig ikke behov, eller Hovedet til

Fædterne: Jeg behøver Eder ikke. Hver Del er nødvendig for at gjøre Legemet fuldstændigt; jaaledes forholder det sig ogiaa med Kristi Kirke. Paulus siger, at Gud havde sat Apostle, Profeter, Evangelister, Hyrder, Tungemaal og Helbredelses-Gaven i Kirken, og han henviser til de forskjellige Gaver ved den samme Mand i følgende Ord:

„Thi En gives Visdomstale forme- delst Anden, en Anden Kundskabstale ved den samme Mand, en Anden Tro ved den samme Mand; en Anden Gaver til at helbrede ved den samme Mand; en Anden Krafft til Undergjæringer; en Anden profetisk Gave; en Anden at bedømme Mander; en Anden adskillige Tungemaal; en Anden at udlægge Tungemaal“. (1. Cor. 12, 8—10.)

Han paapeger disse forskjellige Ga- ver, „som Manden uddeler til Enhver i Besynderlighed, esteriom han vil“, og fortsætter med at fremvise disse som Dele af den Kirke, som Jesus og Apost- lene oprettede. Mange Kirker ere op- rettede siden den Tid, og Folk ere bragte i Forvirring; deres Præster lære Mennekestud, den Ene modsiger den Anden, og dog paastaa de Alle at være rigtige. De kunne ikke Alle være rigtige, thi de stride mod hverandre, og Sandheden kan ikke være uoverens- stemmende.

Nogle ihues at have den Fde, at religiøs Sandhed er forskjellig fra anden Sandhed. I Matematik eller andre Videnskaber jordreder, at den ene Sandhed skal stemme med den anden, og dersom Noget ikke stemmer med, hvad vi vide er Sandhed, for- kastes det som falsk; men i Religionen ihues de at tænke, at Alt kan gaa, blot man er oprigtig. Oprigtighed kan ikke gjøre Bildfarelse til Sandhed, og Sandhed, Jesus Kristi Værdom, Guds Ord, som vil ophøje Menneftet, er,

hvad vi behøve. De forskjellige Kirker ere bhggede paa menneskelig Visdom, og vi kunne spore deres Oprindelse, kunne gaa tilbage til deres Begyndelse. Opstod nogen af dem forme- delst Guds Aabenbaringer? Gav Herren Befaling til deres Organisation? Deres Historie udviser det ikke. Reformatorer ere frem- komne fra Tid til anden, som have søgt at forbedre forskjellige Religioner, og i nogle Tilfælde have de virkelig forbedret dem. Alt dette har virket, ligesom Johannes virkede, som en For- løber for at berede Vejen for Sand- heden i Tidens Fjldes herlige Hns- holdning.

Da Apostlene vare ihjelslagne, jor- svandt Jesus Disciple gradvis fra Jorden. De store evangeliste Lys bleve slukkede ved ugudelige Hænder. Mørke, blandet med Afgnderi, falske Værdomme og Fordærvelse, trængte paa som en Flod, og Væverne søgte Binding blandt Men- nestene, som Peter forundagde. Mørket skjulte Jorden og Dumhed Folkene. Fra den Tid indtil nu er der opstaaet Sekt efter Sekt, Forening efter For- ening, i Overensstemmelse med menne- stelige Begreber og Fjndfald. Som jeg sagde for, der har uden Tvivl været ærlige og oprigtige Individer blandt dem, og Gud velsignede dem; men vare de i Besiddelse af Sandheden, som Jesus forkyndte, det Evangelium, som han aabenbarede? Var der Mænd iblandt dem, som Gud havde bestiftet, ligesom han bestiftede Apostlene, med Fuldmagt til at døbe i Faderens, Sønnens og den Helligaands Navn og til at lægge Hænder paa dem, som bleve døbt, for den Helligaand? Blev den Helligaand udgydt over dem, ligesom den blev ud- gydt over de gamle Profeter? Dersom den havde været udgydt over dem, vilde den have forenet dem, og de vilde have haft et fælles Begreb om Sandheden.

Dette var Tilfældet med dem, som annammede Evangeliet i Apostlenes Dage. Paulus siger:

„Vi ere jo Alle døbte i een Vand til at være eet Legeme; hvad enten vi ere Jøder, Græker, Trælle eller Fri, og vi have druffet af Ralken til at være den samme Vand“. (1 Cor. 12, 13.)

De vare forenede ligesom et Legeme, og de himmelske Gaver og Betsignelser bleve udgydte over dem. Den Enighed er gaaet tabt, den guddommelige Myndighed blev borttaget, og Mørke og Adskillelse har taget Pladsen.

Brødre, Søstre og Venner! Verden har været i denne Stilling i lange Tider. Jeg haaber, at Jngen føler sig fornærmet, fordi jeg taler saa tydeligt om disse Ting. Jeg gjør det ikke for at saare Nogens Følelser; men jeg ønske, at Sandheden skal fremhæves, og at Guds Ord maa sejre, at det Mørke, den Bildfarelse og de Fordomme, som indhulle Folkets Sind, maa fjerne sig, at Evangeliets herlige Lys og Straalerne fra Retfærdighedens Sol maa trænge sig igjennem til alle Lande, og at Guds Ord, Lys, Liv og Frihed maa herske evindeligt. Jeg siger Eder, mine Venner, at skøndt Menneskene roje sig af Dplysning og videnskabelig Fremgang, har Mørkets lange Nat ruget over Jorden; men Milleniet's Morgen er nu oprunden, og Herrens Lys straalver paa ny; Guds Røst fra de evige Verdener har lydt igjen; Faderen og Sønnen have aabenbaret sig for Mennesket og gjengivet det samme Evangelium, som Jesus forkyndte, medens han vandrede paa Jorden, og Mænd ere blevne beskiftede til Apostelmyndigheden, som Peter, Jacob og Johannes besad. Det samme Evangelium, den samme Helligaand og de samme Gaver og Betsignelser som i forrige Dage nydes af Guds Børn i

vore Dage. Kristi Kirke er opbygget paa ny med Apostle, Evangelister, Hyrdre og Lærere, med Gaver, Mirakler og Tegne, og de, som gjøre Guds Vilje, kjende, om Lærdommen er af Gud, eller om vi tale af os selv. Herrens Røst lyder til alle Mennesker, „til enhver Nation, Stamme, Tungemaal og Folk“, til Taleren saa vel som til Forsamlingen, til Præsten saa vel som til Menigheden, til Kongen saa vel som til Under-saatterne, til Høje og Lave, til Rige og Fattige, til Folk af enhver Klasse og allevegne, og Røsten lyder: Omvender Eder, omvender Eder, I Jordens Indbyggere, og tror paa Gud og paa hans Søn Jesus Kristus, bliver døbte i Vandet til Eders Synders Forladelse, og I skulle modtage den Helligaand og kjende, at Herren lever, og at han har gjenoprettet sin Kirke paa Jorden, samt nyde den glædelige Forbindelse med Gud; hans Lys skal skinne i Eders Hjerter, og I skulle føle, at I ere friggjorte, at Eders Synder ere udslættede, at I ere fødte af Vand og Vand, og at I ere Jesu sande Troende. Disse ere Herrens Ord til alle Nationer, og vore Brødre udgaa i Hundredvis uden verdslig Belønning og forkynde Evangeliet til Frelse for Menneskene. De ønske, at Menneskene skulle blive frelst.

Mine Venner! Disse ere vigtige Ting for os Alle. Det er sandt, at den almægtige Gud har talet fra Himlen, at hans Kirke er gjenoprettet i sin Renhed paa Jorden, med Apostle, Profeter og inspirerede Mænd til at forkynde Guds Ord. Skulde vi ikke jøge efter disse Ting? Dersom de ikke ere Alt værd, ere de Intet værd for mig. Dersom dette Værk er en Myte, er det ikke Sandhed; jeg har da plantet min Tro paa en falsk Grund; men dersom det er Sandhed, da har Gud i Sandhed velsignet mig. Jeg erklærer

for Eder, at jeg har ikke mere Tvivl om dette Bærks guddommelige Oprindelse, end jeg har om min Tilværelse. Jeg bærer mit Vidnesbyrd for Eder, at Gud har oprettet sin Kirke paa Jorden og paa ny aabnet den snævre og trange Sti, der leder til det evige Liv, samt udgødt sin Helligaand over Jordens Sønner og Døtre; det himmelske Lys, som aabenbarer guddommelige Ting, som ransager endogaa Guds Dybheder, er tændt paa ny. Jeg bevidner for Eder, at Gud har aabnet Visdommen og Kundskabens skjulte Skatkammer, som indeholder de evige Sandheder, for de Sidste Dages Hellige; Sandheder, om hvilke Jordens Indbyggere ere uvidende. Evangeliets første Skridt er Tro paa den Herre Jesus, det andet Skridt er Omvendelse, og det tredje Skridt er Daab ved en Mand, som Gud har givet Fuldmagt til at dobe til Syndernes Forladelse. Naar dette er udført, ere Individets Synder tilgivne, afsvædede, ikke ved Vandet, men ved Jesu Kristi Blod. Et saadant Individ er født paa ny. Den ny Fødsel er i Lighed med den første Fødsel. Ligesom Mennesket kommer til Verden ved Vand, Aand og Blod, saaledes kommer han ogsaa ind i Guds Rige ved den ny Fødsel ved Daabens Vand og Kristi Blod, som renser fra Synden, og ved den Helligaand, som leder ind til al Sandhed, og som viser de Ting, der tilhøre Faderen og Sønnen. Jeg bevidner for Eder uden Frygt for Herren, at disse Ting ere sande. Jeg venter at møde dette Vidnesbyrd igjen paa den store Dag, naar alle Mennesker skulle gjøre Regnskab for deres Gjerninger.

Det er maaste et Spørgsmaal hos Mogle, hvad der vil blive af de Folk, som levede og ere døde i et andet og faldt Evangelium. Herren har tydeligt

vist os, hvad der vil blive af dem. Tiden tillader mig ikke at omhandle dette Emne; jeg henviser blot dertil. Gud har vist os, hvad Menneskenes Fremtid vil blive. Saliggjorelsens Plan strækker sig til Alle, enten i denne eller den tilkommende Verden, indtil enhver Son og Datter af Adam har haft Lejlighed til at høre Sandheden og til at annamme eller forkaste efter deres fri Vilje. At denne lille, indskrænkede Sære, hvori vi leve, ikke er den eneste, som Gud i sin Foranstaltning har beredt for sine Børns Frelse, er klart. I Faderens Hus ere mange Boliger, og Jesus har beredt Vejen, hvorved alle Mennesker en eller anden Gang skulle høre hans Røst, høre hans Evangelium og faa Lejlighed til at annamme det. Templerne, som ere opbyggede paa dette af Gud velsignede Land, ere indviede til Herrens Tjeneste for de Dødes Saliggjørelse. De Levende, som ere døde og have modtaget den Helligaand for sig selv, gaa ind i disse Templer og blive døbt for deres Slægtninge, som uden Kundskab om Evangeliet ere gaaede hinsides Graven. Herren har aabenbaret denne Plan. De Kristne forstod ogsaa dette i Apostlenes Dage. Paulus siger i sit Brev til Corinthierne, 15, 29.: „Hvad monne de ellers gjøre, som døbes for de Døde, dersom de Døde aldeles ikke oprejses? Hvi døbes de da for de Døde?“

De forstod dette; men den moderne Kristendom har tabt al Kundskab derom, og efter som de ikke tro, at noget særligt Arbejde er nødvendigt til Frelse, kunne de ikke indse nogen Nytte ved at blive døbt, hverken for sig selv eller Andre. Daaben blev i Kirkens forrige Dage administreret først til de Levende og senere for de Døde. Saaledes ogsaa i denne den sidste Uddeling. Gud har paa ny aabenbaret dette herlige Princip,

hvorved Haabet opflammees i vort Bryst angaaende vore Forfædre, Slægtninge, Hedningerne, døde uden Tro paa Jesus, Føderne og de mange Millioner, som ere hedengangne uden Kundskab om Jesus, og dog er der intet andet Naavn givet under Himlen, hvorved Menneskene kunne blive frelst; som Jesus sagde: „Uden Noget bliver født af Vand og Aand, kan han ikke indgaa i Guds Rige“.

Mine Venner! Jeg har nu givet Eder en kort Forklaring om de første Principer i Kristi Lære. De ere kun Begyndelsen af disse herlige Ting. De ere Grunden, og I kunne bygge evindeligt paa den. Gud vil søge Lyk til Lyk, Sandhed til Sandhed, Vinie paa Vinie og Bud paa Bud hos dem, som gjøre dette. Trøsteren, den Helligaand, aabenbarer alle Ting i Overensstemmelse med deres Evner, Ønster og Trofasthed, som søge det. Menneskene kunne banke, og Døren vil blive opladt; han kan søge, og han skal finde; Gud vil ikke afvise ham. Jeg bevidner for Eder, at Gud er den Samme. I kunne nærme Eder til ham, bede til ham, og dersom I bede i Tro, vil han

høre Eder. Jeg ved, at disse Ting ere jandede; jeg overlader dem til Eder og beder Gud at velsigne dem til Eders Gavn. Jeg beder Gud at velsigne de Fremmede, dersom Saadanne ere her tilstede, Saadanne, som ikke have annammet Evangeliet, at Lyset maa gjenneutrænge deres Forstand, at de maa forstaa, at Gud i Virkeligheden har talt igjen fra Himlen, at Sandheden er igjen paa Jorden, at den er mere værd end Guld, Sølv og ædle Mineraler, at den er Alt værd. Den vil bestaa evindeligt og vil forblive hos os, naar vi aflægge vor jordiske Klædning og gaa ind til den evige Verden; den er Evighedens Statte. Jeg beder Gud om at velsigne de Sidste Dages Hellige, at de maa vokse i det Gode og i Sandheden, at de maa vedblive at bygge paa den sikre Grund, fride fremad til Fuldkommenhed, lære Sandheden, som den er i Jesus Kristus, og derved blive helliggjorte og stiftede til at nyde Faderens Nærverelse og indgaa i Guds Rige, til at nyde Gode, Herlighed og evigt Liv ved Jesus Kristus. Amen.

— (Deseret News.)

Et godt Raad.

Paa et Gjenforeningsmøde for Missionærerne, som havde arbejdet i »Indian Territory«, gjorde Præsident Cannon nogle Bemærkninger, hvori han advarede Eldsterne mod at spille den kostbare Tid med at forjøre paa at omvende dem, som ere faldne fra Sandheden. Han mente ogsaa, at der undertiden blev anvendt for megen Tid paa visse Egne og paa dem, som undersøge Evangeliet. Dette er en Advarselssdag, og naar Folk havde modtaget tilbørlig Advarsel, skulde Eldsterne gaa til andre Steder og give andre Folk Lejlighed til at høre Sandheden.

Den 15. November 1896.

Guds Doms Time.

„Og jeg saa en anden Engel flyve midt igjennem Himlen, som havde et evigt Evangelium at forkynde dem, som bo paa Jorden, og alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk; som sagde med høj Røst: frygter Gud og giver ham Ære, thi hans Doms Time er kommen, og tilbeder ham, som har gjort Himlen og Jorden og Havet og Vandenes Kilder“.

Apostlen Johannes fortæller, at han, da han var en Fange paa Den Patmos for Guds Ord og Jesu Kristi Vidnesbyrds Skyld, var henrykt i Aanden paa Herrens Dag og horte Guds Søns Røst, som sagde til ham: „Stig hid op, og jeg vil vise Dig, hvad herefter skal ske“. Han saa i det himmelske Syn Fremtidens Historie og de Begivenheder, som skulde finde Sted igjennem Tiden indtil Gjenoprettelsen af alle Ting, og indtil han saa en ny Himmel og en ny Jord, og det Navværende var ikke mere. En af de tilkommende Begivenheder var, at en Engel skulde bringe Evangeliet til Jorden og raabe med høj Røst: „Frygter Gud og giver ham Ære, thi hans Doms Time er kommen“.

Denne Erklæring er af saa stor Betydning for denne Slægt, at den er vel værd at overveje, thi, siger Frelseren: „Denne Slægt skal ikke forgaa, før alt dette sker“.

Herren, som kjendte Enden fra Begyndelsen og altsaa kjendte Begivenhedernes Gang og vidste, naar de skulde indtræffe, har ved sine Profeter forudsagt dem, og i hvert Tilfælde, naar han vilde straffe en Nation, et Folk eller en Stad, jendte han dem en Advarsel desangaaende og tilskjenbegav for dem, hvorledes de kunde undgaa disse Ting. Han gjorde saaledes for Syndfloden, før han odelagde Sodom og Gomorah, før Israels Fangenskab i Babylon, og før Babylon, Niniveh, Tyrus, Sidon og andre af Fortidens store Stæder bleve odelagte; han jendte Profeter til dem for at advare dem om deres Skjæbne. Ved sin egen Son advarede han det jødiske Folk om de skrækelige Uhykker, der senere kom over dem, og som forarsagede Odelæggelsen af den hellige Stad og det prægtige Tempel samt deres Oplosning som en Nation og Adspredelse over den ganste Verden.

Disse Begivenheder, med Undtagelse af Syndfloden, angik kun visse Stæder, Nationer eller Folkslag, og disse Straffedomme vare selvfølgelig ikke almindelige, men indskrænkede sig til de Steder, hvor Advarslen havde været forkyndt.

Det store og betydningsfulde Budskab, som Engelen skulde forkynde i de sidste Dage, „at Guds Doms Time var kommen“, skulde lode for alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk — ikke indskrænkes til en Stad eller en Nation, men udstrække sig til den ganste Verden.

Heraf kunne vi slutte, at Guds Straffedomme ville blive udgødte over den ganste Verden, medmindre Menneskene omvende sig til Herren af deres ganste Hjerte. Guds Doms Time er den Tid, som Frelseren hentyder til, naar han siger: „Der skal ske Tegn i Sol og Maane og Stjerner; der skal ske store Jordskjælv her og der, og Hunger og Pestilence og skrækelige Ting, og Menneskene skulle forsmægte af Frygt i Forventning om de Ting, som skulle komme over Jorderige, thi Himlens Kræfter skulle røres“.

Det er den Tid, som mange af Fortidens Profeter have hentydet til i deres Profetier; den Tid, som Johannes saa, da Herren vilde sende Englene, som stode for hans Ansigt, til at udgylde hans Brede paa Jorden; Herrens Brede og Hævners Dag, da de Ugubelige skulle være som Halv og opbrændes.

Herren oprejste Joseph Smith som en Profet til denne Slægt, og til ham bragte Engelen, som Johannes saa, Evangeliet og befalede ham at prædike det for alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk, og med dette Evangelium fulgte Budskabet, at Herrens Doms Time var kommen.

Naar vi kaste et Blik over Verden i Dag og følge Begivenhedernes Gang, maa vi absolut komme til den Slutning, at Herren har begyndt at tale til Jordens Beboere ved Elementernes mægtige Røst, og at Tiden er kommen, da han vil gaa i Rette med Nationerne. Derfor har han udsendt sine Tjenere for at advare dem om de Ting, som skulle komme, og for at kalde paa dem til at omvende sig fra deres Synder og annamme Frelsens Budskab, som han har sendt til dem.

For dem, som vilde lytte til Herrens advarende Røst i Noahs Dage, beredte han en Ark, hvorved de bleve frelst fra Syndfloden. I Lots Dage sthede de til Zoar for Beskyttelse. Jesus sagde, da han udtalte Dommen over Jerusalem og advarede Folket om den store Odelæggelse, der skulde komme over dem og deres Stad: „De, som ere i Judea, fly til Bjergene, og de, som ere midt i Staden, vige derudfra, og de, som ere paa Landet, komme ikke ind i Staden, thi disse ere Hævners Dage“ o. s. v.

Johannes siger i Aab. 18, 4: „Og jeg hørte en Røst, som sagde: gaar bort fra hende, I mit Folk, at I ikke skulle blive delagtige i hendes Synder, og at I ikke skulle rammes af hendes Plager“. Dette er Herrens Røst til Folket i vore Dage, og for dem, som ville adlyde dette Budskab, har han som forud beredt et Sted, hvor han vil skjule sine Børn, medens hans Brede gaar over Jorden. Dette Sted er saa herligt beskrevet af Profeten Micha, hvor han siger: „Men det skal ske i de sidste Dage, at Herrens Huses Bjerg skal være grundfæstet oven paa Bjergene og omhøjet over Højene, og Folkene skulle strømme dertil. Og mange Hedninger skulle komme og sige: Kommer og lader os gaa op til Herrens Bjerg, til Jakobs Guds Hus, at han maa lære os sine Veje, og vi maa vandre paa hans Stier, thi fra Zion skal udgaa Lov og Herrens Ord fra Jerusalem“.

Ankomst.

Følgende Missionærer fra Zion ankom den 2. November:
Norman Lee fra Brigham City, Utah.

Beskikkelse.

Eldste Norman Lee beskikkes til at arbejde i Skåne Konference.

C. A. Lund,

Præsident over den skandinaviske Mission.

De Dødes Opstandelse.

(Fortsat fra Side 43.)

Man bør derfor efter vor Mening opgibe denne Anskuelse som uholdbar, da den ikke taaler at komme under Fornuftens stærke Sogeløs. Man kan trøstigt forlade sig paa, at Naturens Gud vil ikke lade sine Børn opstaa af deres Grave som Krøblinger eller Vanfæbninger, ej heller som Idioter eller barnagtige Oldinge, naar han har skjænket dem en lang Tilværelse i det dødelige Tabernakel, som Løn for vel-anvendte Aar i den modne Alder, og siden skjænker dem Del i den første Opstandelse og sætter dem til at regjere over Jorden som Konger og Præster, men at han vil oprejse dem paa en Gang med et fuldkomment Legeme, som de baade ville være tilfredse med og til-lige i Stand til at begynde deres ny Virksomhed med i deres udødelige, uførkrænelige og lykfalige Sære.

At Paulus havde denne Opfattelse om de Dødes Opstandelse og „med hvordan et Legeme de ville komme frem“, synes tydeligt af hans egen Forklaring i samme Brev, idet han siger:

„Du Daare! det, som Du saar, bliver ikke levendegjort, dersom det ikke dør; og hvad Du saar, da saar Du ikke det Legeme, der skal vorde, men et blot Korn, være sig af Hvede eller af anden Art, men Gud giver det et Legeme, ligesom han vil, og hver Sæd sit eget Legeme. Alt Kjød er ikke det samme Kjød, men et er Menneffets Kjød, et andet Kvægets, et andet Fiske-nes, et andet Fuglenes, og der er himmelske Legemer og jordiske Legemer; men en er de Himmelskes Herlighed, en anden de Jordiskes; En er Solens Glans, en anden Maanens Glans, en anden Stjernernes Glans; thi en Stjerne

overgaar den anden i Klarhed; saaledes er ogsaa de Dødes Opstandelse — det saas i Forkrænkelighed, det opstaaer i Uforkrænkelighed; det saas i Vancere, det opstaaer i Herlighed; det saas i Skrobeligthed, det opstaaer i Kraft; der saas et sandfæligt Legeme, der opstaaer et aandeligt Legeme. Der er et sandfæligt Legeme, der er ogsaa et aandeligt Legeme“. (1 Kor. 15, 36—44.)

Det er efter Pauli Forklaring ikke det af Sygdom eller Vemlæstelse vansirede Legeme, der vil komme frem af Graven, men et nyt, uforkrænkeligt, velskabt Legeme, der vil være et i alle Henseender fuldkomment Billede i sit Ydre af den Mand, som det tjener til Bolig, ligesom det var i Begyndelsen, da Gud sagde: „Lader os gjøre et Menneffet i vort Billede og efter vor Lignelse“ — — — „Og Gud skabte Menneffet i sit Billede, han skabte det i Guds Billede; Mand og Kvinde skabte han dem.“ Saaledes vil Gud give Menneffet et Legeme i Opstandelsen, svarende til den Grad af Herlighed, som han ifølge sin Retfærdighed anser dem værdige til; Nogle ville erholde et celestialet Legeme, Andre et terrestrialt og atter Andre et telestialet Legeme. Ifølge Pauli Forklaring ville Nogle erholde en Herlighed i Opstandelsen lig Solens Glans, Andre en Herlighed lig Maanens Glans, og atter Andre ville erholde ligejaa mange forskjellige Grader af Herlighed, som der er forskellige Stjerner paa Himlen, og dog er denne store Forskjel paa de opstandne Legemers Herlighed aldeles uafhængig af den Tilstand, i hvilken de henlægges i Graven. De forskellige Grader af Herlighed i Opstandelsen afhænger af Mandens Egen-

haber og Dyder, samt dens Gjæringer udførte i denne dødelige Tilværelse, og det gjør Intet til Sagen, om de dø som Eldinge eller unge Menneſter, ſmukke eller vanſtabte; Gud giver det

nedlagte Sædeforn, ſom er det aſſjælede Legeme, et nyt, uforfrænteligt Legeme paa Opſtandelsens Morgen, enten det er den forſte eller en ſenere Opſtandelse, ſom Vedkommende ſaar Del i.

(Fortſættets.)

Konferencemøde i Aarhus.

Følgende Miſſionærer fra Zion vare tilſtede: C. N. Lund, Præſident over den ſandinaviſke Miſſion, Andrew Jenſon, omrejsſende Hiſtorieſkriver, M. C. Mortenſen, Præſident over Aarhus Konference, Morris Mickelſon, James Jørgenſen, Ole Anderſen, Hyrum C. Chriſtensen, J. C. Breinholt, Peter L. Peterſen, Niels C. Chriſtianſen, John C. Chriſtofferſen, P. P. Siggard, Henry Wing, James F. Jverſon ſamt N. C. Fjeldſted og Hyrum Nielsen fra Aalborg Konference.

Lørdagen den 17. Oktober,

Kl. 8. Eftm.

Mødet aabnedes med Afſyngelse af Salmen Nr. 173: „Hilſer nu Zions, den herlige Morgen!“ Bøn af Eldſte P. L. Peterſen og Salmen Nr. 177: „Syng med os baade Mark og Skov“.

Præſident Mortenſen bød Forſamlingen velkommen og foretog Eldſte P. C. Chriſtianſen ſom Konferencens Skriver.

Følgende Miſſionærer afgave dernæſt Rapporter over deres reſpektive Ørene: P. L. Peterſen, Ole Anderſen, J. C. Chriſtofferſen og P. P. Siggard.

Følge diſſe Rapporter vare Ørenene i en trivelig Forjæntning og Udſigterne gode for Evangelieſ Fremgang.

Dernæſt blev Salmen Nr. 269: „Hav Tak for Profeten, Du ſendte“ aſungen.

Eldſterne M. Mickelſon, James Jørgenſen, N. C. Chriſtianſen, James F. Jverſon, H. C. Chriſtensen, J. C. Breinholt og H. Wing afgave i Korthed

Rapporter over deres Arbejde og bare Vidneſbyrd om Evangeliet.

Præſident Lund udtalte ſin Tilfredshed med de afgivne Rapporter og ſin Glæde over Bæretets Fremgang og den gode Aand, ſom herſkede blandt Miſſionærerne.

Mødet sluttedes med Afſyngelse af Salmen Nr. 2: „Fryd Dig, o Jord, ſe Herren vil“, og Takſigelse af Præſident Mortenſen.

Søndagen den 18., Kl. 10 Form.

Mødet aabnedes med Afſyngelse af Salmen Nr. 183: „Syng, Zion, o ſyng“, Bøn af Eldſte Ole Anderſen, og Salmen Nr. 15: „O Kriſto er Lyſet oprunden“.

Præſident Mortenſen oplæſte følgende Rapport:

Aarhus Konference har 4 Ørene, 13 Miſſionærer, 24 Eldſter, 6 Præſter, 14 Lærere, 8 Diaconer, 256 Medlemmer, Totalſum 321, af hvilke 85 betale Tiende, 148 abonnere paa „Skandinaviens Stjerne“. Siden forrige Konference vare 15 Perſoner døbte, 2 udelukkede, 23 emigrerede, 1 død og 14 Børn veſſignede. Konferencen har 6 Søndagsſkoler, 2 kvindelige Foreninger og 1 unge Mænds Forening. Miſſionærerne havde beſøgt 2502 Familier, afholdt 253 Møder og 1592 evangelieſte Samtaler, uddelt 1034 Skrifter og ſolgt 67 Bøger.

Han talte derefter om Troen, opmuntrede de Hellige til Trofaſthed og

advarede imod at finde Fejl hos Andre, en Ting, som de, der ikke opryldte deres Pligter, ofte ere hengivne til.

Præsident Fjeldsted talte om Evangeliet's Gjengivelse, om Nødvendigheden af at efterkomme dets Fordringer for at opnaa Frelse og formanede de Fremmede til at undersøge vore Lærdomme og sammenligne dem med Bibelen.

Ældste P. L. Petersen bar Vidnesbyrd om, at Gud havde aabenbaret sig for Josiah Smith og stænkent ham det evige Evangelium og Fuldmagt til at forkynde det.

Salmen Nr. 117: „Saa sikker en Grundvold for Eder, som tror“, blev derefter aflungen.

Ældste M. Mickelson og F. C. Christoffersen talte om Harmonien i Evangeliet's Principer og jagde, at Tro alene kunde ikke frelse Menneskene; dertil fordredes Troens Frugter.

Modet sluttedes med Afhyngelse af Salmen Nr. 22: „Tænk ej, naar til Zion I drage“ og Taksigelse af Ældste N. C. Christianen.

Eftermiddag Kl. 2.

Modet aabnedes med Afhyngelse af Salmen Nr. 40: „Atter kraftigt jaltet Jordan“, Bøn af Ældste James Fjergensen, og Salmen Nr. 60: „Vi glædes og frydes i Sang med hverandre“.

Den hellige Nadvere blev derefter administreret af Ældsterne N. Nielsen og J. Samuelsen.

Præsident Lund foreslog først Kirkens almindelige Autoriteter og derpaa følgende Autoriteter til Opholdelse i de helliges Tro og Bønner, nemlig:

Rulon S. Wells som Præsident for den europæiske Mission med J. W. Mc Murrin som første og E. F. Barry som anden Raadgiver.

E. N. Lund som Præsident for den skandinaviske Mission.

N. P. Anderson som Medhjælper ved Redaktionen.

M. C. Mortenien som Præsident for Aarhus Konference og Forstander for Aarhus Gren.

Præsident Mortensen foreslog derpaa følgende Autoriteter:

Morris Mickelson og James Fjergensen som Medhjælper i Aarhus Gren.

P. L. Petersen som Forstander for Odense Gren med N. C. Christianen og James F. Jverson som Medhjælper.

John C. Christoffersen som Forstander for Esbjerg Gren med J. C. Breinholt som Medhjælper.

P. P. Siggard som Forstander for Silkeborg Gren med Henry Wing som Medhjælper.

Ældste Andrew Jensen talte om Evangeliet's Fremgang i de forskjellige Lande, som han havde besøgt, og om den fælles Aand og Forening, der herskede blandt de Hellige.

Præsident Lund fremstillede paa en klar og tydelig Maade Forskjellen mellem Nutidens Religionspartier og Jesu Kristi Kirke. Han sagde, at vi havde erholdt Kundskab om Fremtiden ved Aabenbaringer, og at ifølge disse var der Frelse for de Døde, som henjov uden Kundskab om Evangeliet, lige saa vel som for de Levende.

Modet aabnedes med Afhyngelse af Salmen Nr. 238: „Ælste Zion, stærk Du stande“ og Taksigelse af Ældste P. P. Siggard.

Eftermiddag Kl. 8.

Modet aabnedes med Afhyngelse af Salmen Nr. 191: „O Herre, lad mig komme frem“, Bøn af Ældste J. C. Christoffersen og Salmen Nr. 249: „Israels Haab paa ny oplives“.

Præsident Lund sagde, at Herrens Tjenere vare udjendte ikke alene for at prædike Omvendelse og Daab til Syndernes Forladelse, men ogsaa for at

styrke dem, som havde sluttet Pagt med Herren. Han formanede de Hellige til at adlyde de Raad, som de modtog fra Guds Tjenere, og til at lægge Bind paa indbyrdes Kjærlighed.

Ældste Andrew Jensen talte om de Forsølgelser, som de Hellige havde gennemgaaet, skjøndt de udviste stor Kjærlighed til deres Medmennesker ved at tilbyde dem Evangeliet, som Gud havde aabenbaret til Jorden i disse de sidste Dage.

Efter nogle Bemærkninger af Præsident Mortensen sluttedes Mødet med Afhængelse af Salmen Nr. 270: „Zions Børn, afryd Sorgen“ og Taksigelse af Præsident Mortensen.

Mandagen den 19. blev der afholdt et Møde, hvor Missionærerne havde Lejlighed til nøjere at udtale sig angaaende deres Erfaring og til at modtage Raad og Opmuntring fra Præsidenterne. P. S. Christiansen, Striver.

Konferencemøde i Alalmö.

Følgende Missionærer fra Zion vare tilstede: C. N. Lund, Præsident over den skandinaviske Mission, A. B. Irvine, Præsident over Skåne Konference, Theo. Tobiasson, Præsident over Göteborgs Konference, Peter Magnusson, J. D. Hagman, C. W. Anderson, Thomas Halversen, A. A. Peterson, A. E. Anderson og Isaac Carlsson.

Lørdagen den 24. Oktober,

Nl. 8 Efterm.

Mødet aabnedes med Afhængelse af Salmen Nr. 116: »Ur brödrahjertans djup en gång, Vän af Præsident Tobiasson og Salmen Nr. 83: »Nu vi oss församla här«.

Præsident Irvine bød Forsamlingen velkommen, hvorefter Forstanderne afgave Rapporter over deres Grene.

Ældsterne Isaac Carlsson, C. W. Anderson og A. A. Peterson bære Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed.

Derefter blev Salmen Nr. 7: »Låt Zion i sin prakt stå fram« afsjungen.

Præsident Irvine talte om Harmonien mellem Jesu Lære, som berettet i Bibelen, og de Sidste-Dages Helliges Lære.

Præsident Lund udtrykte sin Glæde over de afgivne Rapporter. Han om-

talte de falske Skrifter og Artikler, som blive publicerede imod de Hellige, og forklarede bore Troesartikler.

Mødet sluttedes med Afhængelse af Salmen Nr. 254: »Hvilken fröjd, o Gud, att ega« og Taksigelse af Ældste J. D. Hagman.

Søndagen den 25. Oktober,

Nl. 10. Formiddag

Mødet aabnedes med Afhængelse af Salmen Nr. 1: »Morgonrodnans strålar träda« og Salmen Nr. 134: »O säg, hvad är sanning?«

Præsident Irvine oplæste derpaa følgende Rapport:

Skåne Konference har 5 Grene, 8 Missionærer, 8 Ældster, 6 Præster, 10 Lærere, 3 Diakoner, 184 Medlemmer, Totalsum 211, af hvilke 60 betale Tiende, og 81 abonnere paa »Nordstjärnan«. Siden forrige Konference vare 18 Personer døde, 9 emigrerede, 1 død, 10 udelukkede og 10 Børn velsignede. Missionærerne havde besøgt 1041 Familier, afholdt 177 Forsamlinger og 581 evangeliske Samtaler, uddelt 480 Skrifter og solgt 64 Bøger.

Ældste A. P. Peterson fra Kontoret i Kjøbenhavn talte en kort Tid om Frelsningsplanen og om Nødvendig-

heden af at efterkomme dens For-
dringer.

Ældste Peter Magnusson talte om
sin Misionserfaring og om Nødven-
digheden af guddommelig Myndighed
for at udjøre Evangeliets Ordinanjer.

Salmen Nr. 49: »Kom, Israels
ældstel« blev dernæst afslungen.

Ældste A. E. Anderberg talte om
Nødvendigheden af at adlyde alle Evan-
geliets Love for at opnaa Frelse i
Guds Rige.

Ældste N. P. Anderson fra Kon-
toret i Kjøbenhavn talte om Israels
Judsamling og bar Vidnesbyrd om
Evangeliets Gjengivelse og Guddomme-
ligheden af dets evige Principer.

Præsident Lund talte om Nødven-
digheden af, at Troen skulde vise sig i
Gjerninger, og af at antagme alle
Evangeliets Ordinanjer.

Modet sluttedes med Aflyngelse af
Salmen Nr. 118: »O min Fader, du
som tronar« og Taffigelse af Ældste
Thomas Halverfen.

Eftermiddag Kl. 2.

Modet aabnedes med Aflyngelse af
Salmen Nr. 21: »Frøiden eder,
Zions søner«, Bon af Ældste Jsaac
Carlson og Salmen Nr. 133: »Vi
sjunga Zions sanger«.

Den hellige Nadvere blev derefter
administreret af Ældsterne J. D. Hag-
man og Lundquist.

Præsident Lund foreslog derpaa fol-
gende Autoriteter til Opholdelse i de
helliges Tro og Bønner:

Wilford Woodruff som Profet, Seer,
Nabenbarer og Præsident for Jesu Kristi
Kirke af Sidste-Dages Hellige i hele
Verden med George D. Cannon som
første og Joseph F. Smith som anden
Raadgiver.

Lorenzo Snow som Præsident for
de tolv Apostles Quorum med Lorenzo
Snow, Franklin D. Richards, Brigham

Young, Francis W. Lyman, John H.
Smith, George Teasdale, Heber J.
Grant, John W. Taylor, Mariner W.
Merrill og Anthon H. Lund som Med-
lemmer af Quorummet og Raadgivere
for Kirkens Præsident samt som Seere
og Nabenbarere for Kirken.

John Smith som Kirkens Patriark.

Seymour B. Young, C. D. Fjeldsted,
B. H. Roberts, George Reynolds, Jo-
nathan G. Kimball, Hulon S. Wells
og Edward Stevensen som de første
ihv Præsidenter for de Halvfjerds.

William B. Preston som præsiderende
Biskop med Robert T. Burton som
første og John A. Winder som anden
Raadgiver.

Franklin D. Richards som Kirkens
Historieforfatter med John Jaques og
C. W. Penrose som Medhjælpere.

Wilford Woodruff, Lorenzo Snow,
George D. Cannon, Karl G. Maeser,
Willard Young, George W. Thatcher,
Anthon H. Lund, James Sharp og
Joseph F. Smith som Kirkens Under-
visnings Komite.

Wilford Woodruff som Kirkens time-
lige Forvalter.

Hulon S. Wells som Præsident
over den europæiske Mission med Jos.
W. Mc Murrian som første og C. F.
Barry som anden Raadgiver.

C. N. Lund som Præsident over
den skandinaviske Mission.

N. P. Anderson som Skriver for
»Skandinaviens Stjerne«.

Anton P. Peterson som Skriver for
»Nordstjärnan«.

A. B. Irvine som Præsident for
Skåne Konference.

Præsident Irvine foreslog dernæst
følgende Autoriteter:

John D. Hagman som Medhjælper
i Malmö Gren.

A. E. Anderberg som Forstander
for Kristiansstads Gren.

Jhaac Carlsson som Forstander for Helsingborgs Gren med C. W. Anderson som Medhjælper.

Thomas Halverien som Forstander for Karlskrona Gren med Andrew A. Peterjon som Medhjælper.

Peter Magnusson som Forstander for Lunds Gren.

Alle Forslagene bleve enstemmigt vedtagne.

Præsident George C. Christensen fra Kjøbenhavns Konference talte om Nødvendigheden af at opfylde de Pligter, som vi paatage os, naar vi oprække vore Hænder til Bevis for, at vi ville understøtte Herrens Tjenere; han bar Vidnesbyrd om Sandheden og gav mange gode Raad og Værdomme om Tro og Begyndelseslæren i Kristo.

Salmen Nr. 79: »Helige Ande! Du himmelska rena!« blev dernæst afsung.

Præsident Lund talte om Nadverens Betydning og forklarede vor Tro om dette hellige Sakramente. Han fremjatte paa en tydelig Maade Nødvendigheden af at efterkomme alle Evangeliets Fordringer for at opnaa Frelse og formanede dem, som ikke havde annammet vor Være, til at undersøge den i Oprigtighed.

Mødet sluttedes med Afhyngelse af Salmen Nr. 201: »När skyerna tjokna« og Takfælgelse af Ældste N. P. Anderson.

Eftermiddag Kl. 6.

Mødet aaknedes med Afhyngelse af Salmen Nr. 98: »Välsigna, Gud, ditt

folk!« Den af Præsident Christensen og Salmen Nr. 82: »Vor Gud, vi Dig åkalla«.

Præsident Irvine tog som Tekst 2 Joh. 1, 9. og talte om Verdens falske Religioner; han sagde, at Folket var afveget fra Sandheden og fulgte efter Menneskebund, at en jaud Tro vilde bære gode Frugter og formanede de Fremmede til at undersøge Evangeliet.

Derefter blev Salmen Nr. 63: »Se, jorden skal som eden le!« afsung.

Præsident Tobiasjon fra Göteborgs Konference tog som Tekst 2 Phil. 6, 12. og forklarede Hensigten med vort Komme her paa Jorden; han sagde, at vi vare bestemte til at være Kristi Medarvinger; men for at opnaa dette høje Maal maa vi berede os ved Hydighed mod Evangeliet og Guds Befalinger.

Præsident Lund udtalte sin Glæde over at se saa Mange tilstede og formanede til en oprigtig Undersøgelse af Evangeliet.

Mødet sluttedes med Afhyngelse af Salmen Nr. 121: »O Herre! låt mig komme frem« og Takfælgelse af Præsident Lund.

Mandagen den 26.

blev der afholdt et Præstedømsmøde til Opmuntring, Raad og Formaning for Missionærerne.

Joh. Malmström.
Striver.

Indhold.

Tale af Ældste Chas. W. Penrose	49	Ankomst	58
Et godt Raad	56	Bestikkelse	58
Red. Ann.		De Dødes Opstandelse	59
Guds Doms Time	57	Konferencemøde i Aarhus	60
		Konferencemøde i Malmö	62

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. N. Lund, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Borbing (W. Peterien).

1896.